

Arrest

**nr. 59 913 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 8 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. VERHAEGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2005 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Na vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Noorwegen op 3 juli 2003. Op 17 augustus 2005 stemt Noorwegen in met het terugnameverzoek van de Belgische overheid. Op 13 februari 2006 beslist de gemachtigde van de minister van

Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf en krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 augustus 2006 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in, die op 3 oktober 2006 wordt geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hiertegen wordt beroep ingesteld bij de Raad van State die dit beroep verwerpt op 7 juni 2010.

1.4. Op 13 mei 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.5. Op 19 november 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 7 december 2009 doen verzoekers een aanvulling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 november 2009.

1.7. Op 4 maart 2010 wordt de aanvraag van 13 mei 2009 ontvankelijk verklaard.

1.8. Op 15 december 2010 wordt de aanvraag van 19 november 2009 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij enkel werd aangekruist dat zij menen zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure. Betrokkenen voldoen echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 04.07.2005, werd afgesloten op 13.02.2006 met de beslissing ‘weigering verblijf’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De tweede asielprocedure van betrokkenen, ingediend op 09.08.2006, werd afgesloten op 05.10.2006 met de beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De eerste asielprocedure van betrokkenen duurde ongeveer 6 en halve maand en de tweede asielprocedure van betrokkenen duurde ongeveer anderhalve maand. De duur is dus niet gelijk aan de 3 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure (met schoolgaande kinderen).

Betrokkenen menen ook beroep te kunnen doen op regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Tegen de beslissing van het CGVS inzake de tweede asielprocedure diende betrokkene een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd afgesloten op 08.07.2010. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkenen drie jaar en elf maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn, een vriendenkring uitgebouwd hebben, een inburgeringsproject gevolgd hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus haarzorg en basissnitten gevolgd hebben, les Nederlands gevolgd hebben, getuigenverklaringen en schoolattesten voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De kinderen zouden geen enkele band met het land van herkomst hebben. Ze zouden volledig analfabeet zijn in het onderwijs in Kazachstan. Ze zouden evenmin het schoolsysteem, de schoolcultuur en de algemene cultuur in Kazachstan kennen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet beheersen evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

De advocaat van de betrokkenen verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State, omdat de situatie van de betrokkenen gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan (de advocaat van) verzoekers om deze overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO en art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de advocaat in casu dezelfde motieven invoert in de ontvankelijkheidsfase als in de gegrondheidsfase. Er dient opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat alle elementen bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan verwezen worden naar bovenstaande beoordeling."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen het volgende:

"Verweerster erkent dat de aanvraag behandeld werd overeenkomstig de vernietigde instructies van 19.07.2009. De aanvraag diende dus te worden getoetst aan die voorwaarden. In haar motivering spreekt verweerster echter enkel over de periode van de asielpprocedure en de daaropvolgende procedure Raad van State. En dit terwijl de instructie, waarnaar verweerster zelf verwijst en waarvan ze stelt dat deze wordt toegepast, het volgende vermeldt: De ratio van de instructie is duidelijk: als een asielpprocedure onredelijk lang duurt kan men in aanmerking komen voor de regularisatie aangezien men reeds lang in het land verblijft en zich reeds heeft aangepast aan dit land. De periode van 4 jaar werd gebruikt als voorwaarde omdat dit als onredelijk lang wordt beschouwd. Dit houdt echter niet in dat een asielpprocedure van 3 jaar en 11 maanden niet onredelijk lang is gelet op de feitelijke omstandigheden. Verzoekers hebben reeds een leven opgebouwd in België, ze zijn hier namelijk reeds aanwezig sedert 4 juli 2005, hun kinderen hebben in afwachting van de beslissing onderwijs gevolgd in het

Nederlands en hebben de gebruiken in België overgenomen. Ook verzoekers zelf hebben zich volledig aangepast, een terugkeer naar hun eigen land zou voor hen opnieuw een hele aanpassing zijn op vlak van cultuur en taal. Praktisch zou dit ook onoverzienbare gevolgen hebben, zij hebben niets meer om naar terug te keren. Zij bevinden zich dan ook in een situatie waar een asielprocedure van 3 jaar en 11 maanden onredelijk lang is. De motivering van verweerster dat de kinderen van verzoekers ook naar school kunnen gaan in het land van herkomst doet geen afbreuk aan het hierboven gestelde. De aanpassing in het land van herkomst zou dermate groot zijn dat dit hun kansen in het onderwijs sterk zou verminderen. Het feit dat de kinderen de moedertaal onvoldoende machtig zijn ligt niet zozeer aan het feit dat verzoekers hen hier niet voldoende in onderwijzen. Als men van 2 personen een taal leert is de woordenschat sterk beperkt, dit kan onmogelijk vergeleken worden met het leren van een taal in het onderwijs zelf. Verweerster is dan ook op onredelijke wijze tot haar beslissing gekomen. De beslissing d.d. 15.12.2010 is nietig.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekers zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoekers voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

2.4. Uit de aanvraag van verzoekers blijkt dat zij uitdrukkelijk verwezen hebben naar het criterium (1.2) van de instructie van 19 juli 2009, zijnde een onredelijke lange asielprocedure, op basis waarvan zij de regularisatie vragen.

Verzoekers betogen dat het hanteren van een periode van 4 jaar als voorwaarde voor de regularisatiegrond “onredelijk lange asielprocedure” onredelijk is, gezien het feit dat hun asielaanvraag 3 jaar en 11 maanden heeft geduurd. Zij stellen dat het niet is omdat hun asielprocedure maar 3 jaar en 11 maanden heeft geduurd, dat deze asielprocedure niet onredelijk lang zou zijn.

Het desbetreffende criterium (1.2.) van de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoekers zich beroepen, voorziet evenwel in een duidelijke termijn van 4 jaar voor families met schoolgaande kinderen om in aanmerking te komen voor regularisatie:

“1. Langdurige procedures

(...)

1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoollopen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder ‘1.1’ zijn ook hier van toepassing.”

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissing werd genomen conform de criteria van de instructie of dat zij niet voldoen aan de termijnen voor “onredelijk lange asielprocedure” zoals vooropgesteld in deze instructie. Waar verzoekers aanvoeren dat het in casu onredelijk is om een termijn van vier jaar te hanteren, aangezien hun asielprocedure 3 jaar en 11 maanden heeft geduurd, wijst de Raad erop dat het eigen is aan termijnen dat deze een strikt onderscheidingscriterium vormen. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij, door zich te houden aan de uitgezette beleidsrichtlijn, op kennelijk onredelijke wijze hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond heeft verklaard.

2.5. Aangaande het motief dat hun kinderen ook in hun land van herkomst les kunnen volgen stellen verzoekers dat de aanpassing in het land van herkomst dermate groot zou zijn dat dit de kansen van de kinderen in het onderwijs sterk zou verminderen, dit onder andere doordat hun kinderen “de moedertaal onvoldoende machtig zijn.”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De kinderen zouden geen enkele band met het land van herkomst hebben. Ze zouden volledig analfabeet zijn in het onderwijs in Kazachstan. Ze zouden evenmin het schoolsysteem, de schoolcultuur en de algemene cultuur in Kazachstan kennen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet beheersen evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het argument dat de kinderen van verzoekers naar school gaan in België en met de bewering dat de kinderen de moedertaal niet machtig zijn, doch werd geoordeeld dat dit niet volstaat voor de toekenning van een machtiging tot verblijf. Verzoekers tonen niet aan dat dit oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielpbeleid kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De kritiek dat *“De aanpassing in het land van herkomst zou dermate groot zijn dat dit hun kansen in het onderwijs sterk zou verminderen”* en *“Het feit dat de kinderen de moedertaal onvoldoende machtig zijn ligt niet zozeer aan het feit dat verzoekers hen hier niet voldoende in onderwijzen. Als men van 2 personen een taal leert is de woordenschat sterk beperkt, dit kan onmogelijk vergeleken worden met het leren van een taal in het onderwijs zelf”* volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers menen dat het hen niet ten kwade kan worden geduid dat hun kinderen de moedertaal niet beheersen. Evenwel is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielpbeleid om te oordelen dat de ouders – in de wetenschap dat hun verblijf slechts tijdelijk is – een bepaalde verantwoordelijkheid dragen ten opzichte van hun kinderen en er bijgevolg voor dienen te zorgen dat deze kinderen de moedertaal beheersen, dit met het oog op een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst. In dit kader ziet de Raad niet in waarom het voor verzoekers onmogelijk zou zijn om hun kinderen de moedertaal aan te leren, zelf als kan aangenomen worden dat dit niet hetzelfde is als een taal aangeleerd te krijgen in het onderwijs zelf. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid geoordeeld, rekening houdende met de specifieke en eigen elementen van het dossier, dat de door verzoekers aangebrachte elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad verwijst naar zijn bespreking zoals hoger uiteengezet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER